

„Aa, ja; det kunde jo nok være,“ sagde hun saa og faldt hen i Tanker.

### III.

Imidlertid var Emanuel naaet et godt Stykke ud imod Mosekærshusene.

I den Trang til Ensomhed, der bestandig var bleven stærkere hos ham i den sidste Tid, havde han forladt Sognevejen og gik snart ovenpaa, snart langs med Markskellene, idet han omhyggelig undgik at komme i Nærheden af de smaa Flokke Høstarbejdere, som han saa' hist og her paa Agrene.

Det var for Tiden heller ikke opmuntrende at træffe sammen med Egnens Befolkning. Det gamle Fjendskab mellem Skibberupperne og Vejlbønderne, som den fælles politiske Kamp i nogle Aar havde dæmpet, var efter dennes uheldige Udfald blusset op paa ny, endog med forøget Styrke; og Emanuel havde ved flere Lejligheder forgæves søgt at mægle imellem dem. Det var de stridbare Skibberupperne, der havde begyndt Tvisten ved at paastaa, at Vejlbønderne havde tilegnet